

РЕШЕНИЕ

№ 21578

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5356** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от адв. Д. П. като пълномощник на Л. Ц. В. срещу Решение № 949/13.03.2025 г., постановено по адм. дело №20251110202613 по описа на Софийския районен съд.

С решението е отхвърлена жалбата от адв. Д. П. като пълномощник на Л. Ц. В. срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 4332зз/Екз 52 от 09.02.2025 г. на полицейски орган в ОПП – СДВР.

Наведеното касационно основание е за неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон и необоснованост - чл.209, т.3 от АПК. Осъществяването му е аргументирано със същите доводи, с които е аргументирана незаконосъобразността на заповедта за полицейско задържане в жалбата до първоинстанционния съд.

Иска се оспореното съдебно решение да бъде отменено и спорът да се реши по същество, като индивидуалният административен акт за задържане се отмени.

В съдебно заседание пред Административен съд София град касаторът се представлява от адв. Бозов, който моли за уважаването на жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът, чрез процесуалния си представител- юриск. К. изпраща писмено становище за неоснователност на жалбата. Заявява и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд София – град, XII-ти тричленен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима-подадена е от страна в първоинстанционното производство, за която оспореното съдебно решение е неблагоприятно и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Въз основа на приетите писмени доказателства Софийският районен съд е приел за установени фактическото и правно основание за издаването на оспорения пред тази съдебна инстанция индивидуален административен акт.

Макар и съображенията на първоинстанционния съд да са лаконични и зле структурирани, те са установими и позволяват да се направи извод, че дължимият съгласно чл.168, ал.1 от АПК цялостен контрол на основанията по чл.146 от АПК е бил осъществен. Съображенията са изведени без да са допуснати нарушения на правилата на формалната логика, опита и научното знание, поради която и твърдяната от касатора необоснованост (ТР № 1 от 17.07.2001 г. на ВКС, т. 12) не е налице.

Първоинстанционния съд е приел, че Л. Ц. В. е временно задържана въз основа на издадената от компетентен орган Заповед за задържане на лице с рег. № 4332зз/Екз 52 от 09.02.2025 г., на посочената в заповедта дата-09.02.25 г. и час - 13.38 часа. Фактическо основание за издаването на заповедта е, че Л. Ц. В. управлява МПС след употреба на алкохол (с концентрация в кръвта) над 1, 2 промила. Приел е още, че така изложеното в мотивите на акта фактическо основание осъществява фактическия състав на чл.72, ал.1, т.1 от МВР за упражненото със заповедта властническо правомощие да се задържи лицето

В заключение, за да отхвърли жалбата (чл.172, ал.2 от АПК) при осъществения контрол за законосъобразност, СРС не е констатирал при издаването на заповедта да е допуснато и съществено нарушение на формата (чл.59, ал.2 от АПК), и на административнопроизводствените правила, свързани с фактите по случая или правото на защита на задържаното лице. Правилно е приложен материалният закон, като принудителната административна мярка съответства на принципа за пропорционалност и на целта на закона.

Обратно на доводите на касатора, посоченото в мотивите на акта фактическо основание е в достатъчна степен пълно и ясно изразено, за да бъде разбрано от задържаното лице и субсумира фактическия състав на чл.72, ал.1, т.1 от МВР за упражненото със заповедта властническо правомощие. Съгласно посочената норма, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Заповедта за задържане съответства на императивното изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР - съдържа фактическите и правни основания за задържането. Очертана е престъпната деятелност с нейните основни елементи – време, място и начин на извършване, които обективни параметри са достатъчни, за да се формира заключение за евентуална съпричастност на жалбоподателя към престъпна проява.

Съгласно чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл.30, ал.2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл.30, ал.3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл. 30, ал. 3, изр. второ КРБ.

В съответствие с член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. (ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ), всеки има право на свобода и сигурност. В юриспруденцията на ЕСПЧ са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на

лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна. За целта чл. 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Т. е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност, както правилно е приел и районният съд.

В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. "с" (буква „в“) от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по „обосновано подозрение“, че е извършило престъпление. Т. подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46).

В оспорената пред СРС заповед е налице описание на фактическата обстановка, представляваща обективни данни, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането е взело участие при извършването на престъпление- „управлява МПС след употреба на алкохол над 1, 2 промила“.

Правилен е изводът на СРС, че заповедта съответства и на целта на закона, и на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Задържането за срок до 24 часа по чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Правилно СРС е приел, че в случая е било налице обосновано подозрение, че Л. Ц. В. управлявала МПС в състояние на сериозно алкохолно опиянение и логично е налице опасност, ако не бъде задържана, пак да осъществи управление с друго МПС или да извърши друго престъпление под въздействие на алкохолното си опиянение.

По изложените съображения оспореното съдебно решение не страда от въведеното с жалбата касационно основание за оспорването му и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3, вр. чл.228 от АПК, право на разноски има ответникът. Правото е упражнено от ответника, като е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение (чл.81 от ГПК, вр. чл.144 от АПК). Предвид реално осъществяваната защита от юрисконсулт, изразяваща се в писмено становище, без участие в

съдебно заседание, фактическата и правна сложност на делото, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в средния размер за административно дело без материален интерес- чл.24 от Наредбата за правната помощ, а именно 150 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 949/13.03.2025 г., постановено по адм. дело №20251110202613 по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Л. Ц. В. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 150 (сто и петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕД

АТЕЛ:

Ч

ЛЕНОВЕ: